

széles, kerges kezét összekulcsolta, száját érthetetlen mormogás hagyta el, csak az utolsó szavakból értettem meg, hogy imádkozik.

Egyik éjszaka egy fiatalembert tettek le körtermünk közepébe. Építőmunkás volt, leesett az ötödik emeletről. Hátgerince, és mindkét lába több helyt eltörött. Hozzáfogható szenvedést nem láttam sem azelőtt, sem azután. Önkivületi állapotban kiáltozott, jajgatott, édesanyját, tetsvéreit szólította. Lelkileg mindannyiunkat nagyon megrázott. Nemsokára magához tért. Sötét volt, semmit sem láttam, csak hallottam, hogy imádkozik: „Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben...“ Nagyon felkavart ez az élmény, sem azelőtt, sem azután nem hallottam úgy elmondani ezt az imádságot.

Az imádságra nekünk van szükségünk és nem Istennek. Mi ne akarnánk megismerni, akiknek értelmet adott, mi ne akarnánk szeretni, akiknek szívet adott, mi ne akarnánk dicsérni, akiknek ajkat adott? „Tartsd szivedet szabadon, s emeld magasra Istenhez.“ (Kempis).

Imádságunkkal Istent nem befolyásolhatjuk, de általa megtisztulhatunk, biztonságot szerezhetünk. Addig nem ismert mélységek nyílnak meg bennünk, megszólal lelkünkben egy szelíd, csendes hang, egy meleg kéz megfogja kinyújtott kezünket.

Imádkozunk önmagunkért, szereteteinkért, embertársainkért, a föld tisztaságáért, a világ életéért. Amen.

AZ AKARAT GYŐZELME

Mt 6, 10

Nagy emberek nélkülözhetetlen tartozéka az erős akarat. Azt is mondhatjuk, az erős akarat szüli a nagy embereket. Öneszmélésem első idejétől az akarat példaképe Körösi Csoma Sándor volt. Már zsenge ifjú korában emészti a nagy kérdés: honnan jöttünk és hová megyünk? Egész életét e kérdés megfeszítésére áldozza. Diákkorában a padlón alszik, kabátját téve a feje alá; így szoktatja testét az eljövendő nehézségekhez. Az eladott kenyéradagjából kapott filléreket félreteszi, hogy pénze legyen egy valószínűtlennek tűnő álom megvalósítására. Amikor úgy érzi, hogy a nagy útra testileg és lelkileg felkészült, a „nagy vándor“ elindul ismeretlen keleti tájak felé, egy maroknyi szülőfölddel a tarisznyájában és az elhagyott otthon édes emlékével. Szinte látom, amint ezer akadályt áttörve, szikáran, keményen, elszántan megy a Himalája felé. A keleti nyelvek mély tárnáiba száll le, onnan akarja felhozni a titokfejtő választ a nagy kérdésre. Minden erőfeszítése ellenére a kérdés ma is áll, de ma már senki sem vitatja életművének rendkívüli tudományos értékét. A „nagy vándor“, Körösi Csoma Sándor az évek menetelésében az akarat példájává finomult. Ő most is nő, egyre nő bennünk fel a Himalája tiszta gyémántporos csúcsai felé.

Szeretem a sportjátékokat, mert bennük az élet játékos örömét látom. Még 1972-ben történt a müncheni olimpiai játékokon, sokmillió sportbaráttal együtt én is ott szorongtam a TV. képernyője előtt. Nagy nap volt, a döntők napja. A hosszú távfutók a tízezer méteres távot szaladták. Két körrel a cél előtt Lasse Viren,

a finnek híres futója belebotlott versenytársába és elesett, versenytársai ezalatt jókorát haladtak előre. Gyenge akaratú ember ilyenkor összeroskad és feladja a küzdelmet. De ő nem adta fel. Szédületes iramba kezdett az utolsó helyről, vörösés hajával nemsokára ismét ott volt az élen, s a célvonalnál már több méter előnye volt versenytársaival szemben. Csodálatos verseny volt, nagyszerű élmény. Szeretem azokat, akik küzdeni tudnak és van erejük újrakezdeni, akik tudnak akarni, a mélység kötéseit letépi, újra és újra felküzdik magukat. Lasse Viren megérdemli, hogy tiszteljék és szeressék, mert az egyik legszebb emberi erénnyel rendelkezik: törhetetlen akarata van.

Jézus az akarat embere volt. Hivatása betöltéséhez törhetetlen akaratra volt szüksége. Szegény emberek gyermeke volt, akinek nem vágott utat a szülői magas állás tekintélye. Keresztül kellett törnie a názáretiek lekicsinylő kézlegyintésain, mosolygásain, rosszindulatú megjegyzésein. „Nem ez-é amaz ácsmesternek fia? Nem az ő anyját hívják-e Máriának...?”

Át kellett törnie az írástudók és farizeusok szőrszálhasogatásain, el kellett szagatnia a test nyugós kötéseit. Célja volt: az embert Istenhez és embertársához vezetni a szeretet útján. Útjában feltartóztatni nem tudta sem a hatalom kényszere, sem rágalom, sem fenyegetés, sem a kereszt. Az evangéliumokat olvasva megjelenik előttem az ember Jézus, akinek jelleme tiszta, életútja Názáret és Golgota között a sok akadály ellenére is egyenes maradt. Az Istenhez való igyekvés akarata felemésztette életét, mint virágcserep földjét a virág.

Minden nagyszerű alkotás az erős akarat eredménye. Amikor az emberi akarat egybeesik az isteni akarral, akkor születnek a felemelő, világot, életet építő alkotások.

Az akarat lehet rossz is, melynek nyomában értékrombolás, bűn és pusztulás jár.

Isten akarta az, hogy szeresd embertársadat, élj békében vele, építsd és szépítsd a szellemi és anyagi világot. Boldog lehetsz, ha rád mondják: ez az ember nagy emberek nyomában jár, mert benne az Isten akarata munkál. Ámen.

KÁSZONI JÓZSEF

SZERESD EMBERTÁRSADAT

Mk 12, 31

Erre a kérdésre: ki az én felebarátom, Jézus a maga idejében megadta a kíváncsiskodó törvénytudónak a választ a könyörülő szamaritánus példázatában. Egy zsidó ember Jeruzsálemből Jerikóba ment. Az úton rablók kezébe került, akik kifosztották, véresre verték és félholtan otthagyták. Honfitársai észrevették, de elmentek mellette anélkül, hogy segítettek volna rajta. De nem így cselekedett az ellenségnek tartott szamaritánus, aki amikor meglátta, megesett rajta a szíve. Oda ment hozzá, sebeit bekötözte, ápolta s ezáltal megmentette életét. Jézus a példázat végén felteszi a kérdést: mit gondolsz, ki volt a rablók kezébe került ember felebarátja? A törvénytudó felelete csupán ennyi: az, aki könyörült rajta. Ime az igazi felebarát Jézus tanításában.